

Jeremias Wøldike - præst og familiefar

Jeremias Wøldike blev født 5. juni 1819 i Fåborg, hvor hans far Peder Wøldike var præst, lige som mange før ham i familien. I 1827 forflyttedes faderen til Hammer på Sydsjælland.

Jeremias blev student i 1838 fra Vordingborg Latinskole og teologisk kandidat fra Københavns Universitet i 1843. De følgende seks år var han dels huslærer, dels kapellan flere steder på Møn indtil han i 1849 blev sognepræst i Skelby-Gedesby på Falster.

1854 giftede Jeremias Wøldike sig med kusinen Georgine Holst. I ægteskabet blev der født tre børn: Dorothea Elisabeth i 1855, Otto Christian i 1857 og i 1858 Peder Niels Wøldike, der døde få dage efter fødslen. Allerede i 1859 døde Georgine efter kun fem års ægteskab. Som sognepræst var det dog nødvendigt at have en kvinde i huset, så da Wøldike var blevet enkemand, rykkede hans ugifte, noget uligevægtige søster Sophie Amalie ind i præstegården for at holde hus for ham. Hun blev der i 17 år. Jeremias Wøldike friede flere gange til en anden kusine, Elise Møller-Holst, men fik hver gang et nej.

I 1860 fik han præsteembede i Øster Hornum, hvor han som præst fik et godt ry i menigheden. På prædikestolen kunne hans stemme gå fra det buldrende, så det rungede i kirkens hvælvinger, for i næste øjeblik at synke ned til nærmest hvisken. Senere i Kværndrup gav en tilhører ham det skudsmål, at "det var den bedste prædiken" han havde hørt.

Elise og Jeremias Wøldike

I 1875 døde sønnen Otto, der var i gartnerlære i Horsens. Da Elise Møller-Holst hørte om dødsfaldet ændrede hun mening og giftede sig 1876 med den nu 57 årige Jeremias. Hun var en livlig kvinde på 42, der forstod med humor at nedtone mange af fætterens efter sigende aparte særheder. De godt ti år, de fik sammen, blev en lykkelig tid for Wøldike.

I 1879 søgte og fik Wøldike præsteembede i Kværndrup på Fyn. Ønsket om flytning var dels begrundet i sorgen over tabet af sønnen Otto, men måske mest i at hans bror Thomas også flyttede til Fyn fra embedet i Skivum.

Det fortælles, at han, da han kom hjem efter et sygebesøg 2. april 1887, var overbevist om, hvor det bar hen med ham selv. Han indførte sin egen død i kirkebogen, hvorefter han sagde: "Herre, nu lader du din tjener fare i fred." Og så døde han. Det kan man da kalde at lukke døren efter sig.